

تریکومونیاژیس Trichomoniasis

تریکومونیاژیس چیست؟

احتمال بیشتر آلوده شدن به HIV، سایر بیماری‌های آمیزشی مُسری و انتقال آنها و نیز افزایش خطر ابتلا به بیماری التهابی لگن (PID) در ارتباط است. برای اطلاعات بیشتر، به مطلب [HealthLinkBC File #08c بیماری التهابی لگن \(PID\)](#) مراجعه کنید.

درمان این بیماری چیست؟

تریکومونیاژیس معمولاً با قرص‌های آنتی بیوتیک به نام مترونیدازول درمان می‌شود. حالت تهوع و استفراغ و سایر عوارض جانبی جدی عموماً وقتی بروز می‌کنند که شما 12 ساعت پیش از دریافت این دارو، حین دریافت دارو و 24 تا 72 ساعت پس از دریافت مترونیدازول، الکل مصرف کنید. برای درمان موثر بیماری، بسیار اهمیت دارد که به دقت از همه دستورالعمل‌های درمان پیروی کرده و قرص‌ها را تا انتها مصرف کنید.

شرکای جنسی مربوط به دوره زمانی 2 ماه گذشته نیز به درمان نیاز دارند. اگر در 2 ماه گذشته شریک جنسی نداشته‌اید، در این صورت آخرین شریک جنسی شما به درمان نیاز دارد. از بین رفتن بیماری در بدن شما مدتی به طول خواهد انجامید، به همین خاطر مهم است که طی 7 روز پس از اینکه شما و شریک(های) جنسی‌تان درمان با آنتی بیوتیک را شروع کردید، هیچ نوع رابطه جنسی دهانی، واژنی یا مقعدی نداشته باشید.

اگر شما یا شریک(های) جنسی‌تان درمان را به پایان نرسانید، مصرف قرص‌ها را فراموش کنید یا پیش از تمام شدن همه داروها، رابطه جنسی محافظت‌نشده داشته باشید، عفونت می‌تواند در بدن شما باقی بماند یا ممکن است دوباره به شریک(های) جنسی شما منتقل شده و بعداً باعث ایجاد مشکلات سلامتی شود. اگر این اتفاق افتاد، با تامین کننده خدمات بهداشتی و درمانی خود صحبت کنید که به شما کمک خواهد کرد تصمیم بگیرید که آیا شما یا شریک جنسی‌تان به درمان بیشتر نیاز دارید یا خیر.

نیازی به انجام آزمایش مجدد پس از درمان وجود ندارد، مگر اینکه علائم باقی مانده باشند.

چطور می‌توانم احتمال ابتلای خود به بیماری آمیزشی مُسری (STI) را کاهش دهم؟

رابطه جنسی ایمن‌تر را با استفاده از یک کاندوم انجام دهید. کاندوم‌های بیرونی ("مردانه") و داخلی ("زنانه") به جلوگیری از انتقال بسیاری از بیماری‌های آمیزشی مُسری حین رابطه جنسی واژنی، مقعدی و دهانی کمک می‌کنند. کاندوم‌ها تأثیر کمتری در

تریکومونیاژیس یک بیماری آمیزشی مُسری (STI) است که توسط انگلی به نام *تریکوموناس واژینالیس* ایجاد می‌شود. این بیماری عموماً با نام «تریک» شناخته می‌شود. این عفونت ممکن است در واژن یا مجرای ادراری (لوله‌ای که ادرار از مثانه بیرون می‌برد) بروز کند.

برای اینکه بدانید آیا به تریکومونیاژیس مبتلا هستید یا خیر، باید نزد یک تامین‌کننده خدمات بهداشتی و درمانی بروید و آزمایش دهید. در حال حاضر، آزمایش‌ها فقط می‌توانند وجود تریکومونیاژیس در زنان را مشخص کنند؛ آزمایش برای مردان به صورت معمول موجود نیست و توصیه نمی‌شود.

این بیماری چطور منتقل می‌شود؟

تریکومونیاژیس به واسطه رابطه جنسی واژنی با فردی منتقل می‌شود که به انگل مذکور آلوده باشد.

علائم آن چیست؟

ممکن است فردی با وجود ابتلا به تریکومونیاژیس، علائمی نداشته باشد.

برای زنان، علائم می‌توانند عبارت باشند از:

- تغییر در مقدار و/یا رنگ (معمولاً سفید مایل به زرد، کف‌آلود) ترشحات واژنی
- خارش، سوزش، قرمزی و/یا دردناکی اندام تناسلی
- درد یا سوزش موقع ادرار یا در طول رابطه جنسی

برای مردان، علائم می‌توانند عبارت باشند از:

- ترشحات غیر معمول از آلت تناسلی
- درد یا سوزش موقع ادرار
- خارش یا حساسیت در مجرای ادراری - لوله‌های خارج کننده ادرار

عوارض احتمالی این بیماری چیست؟

اگر تریکومونیاژیس به موقع درمان شود، هیچ مشکل ماندگاری ایجاد نخواهد کرد. در مردان، این بیماری ممکن است با ناباروری یا کم شدن مقدار اسپرم‌ها مرتبط باشد. اگر باردار هستید و دچار تریکومونیاژیس شده‌اید، نوزاد شما ممکن است زودتر از موعد به دنیا بیاید (نارس) و/یا وزن او موقع تولد کم باشد. همچنین، این بیماری با

محافظت در برابر بیماری‌های آمیزشی مُسری که از طریق تماس پوستی منتقل می‌شوند دارند، مانند ویروس هرپس سیمپلکس، زگیل تناسلی (ویروس پاپیلومای انسانی (HPV)) و سیفلیس (وقتی زخم‌ها ظاهر شده باشند).

نکات مهمی که حین استفاده از کاندوم باید به خاطر داشته باشید:

- بسته‌بندی کاندوم را بررسی کنید تا آسیب ندیده باشد. از کاندوم آسیب‌دیده استفاده نکنید.
- تاریخ انقضای کاندوم را بررسی کنید. اگر تاریخ انقضای کاندوم گذشته، از آن استفاده نکنید.
- بسته‌بندی را با دقت باز کنید تا کاندوم پاره نشود. از کاندوم پاره شده استفاده نکنید.
- کاندوم‌ها را از اجسام تیز مانند حلقه، گلمیخ یا پیرسینگ دور نگه دارید.
- کاندوم‌ها را در دمای معمولی اتاق نگهداری کنید.
- برای هر بار رابطه جنسی، از یک کاندوم جدید استفاده کنید. کاندوم‌ها را دو بار استفاده نکنید.
- از 2 کاندوم به صورت همزمان استفاده نکنید. استفاده از 2 کاندوم به صورت همزمان می‌تواند باعث پاره شدن کاندوم شود.
- همزمان با استفاده از کاندوم‌های لاتکس بیرونی ("مردانه")، فقط روان‌کننده‌های بر پایه آب به کار ببرید. روان‌کننده‌های بر پایه روغن، مانند ژل‌های مشتقات نفتی، لوسیون یا روغن بچه، می‌توانند باعث تضعیف ساختار لاتکس و از بین رفتن آن شوند.
- روان‌کننده‌های بر پایه آب را می‌توان همراه با کاندوم‌های از جنس پلی‌اورتان/نیتریل به کار برد.
- فقط از کاندوم‌هایی استفاده کنید که از جنس پلی‌اورتان/ نیتریل/لاستیک پلی‌ایزوپرن باشند. کاندوم‌های لاتکس و پلی‌اورتان، بهترین انواع کاندوم هستند که به جلوگیری از بارداری و ابتلا به بیماری‌های آمیزشی مُسری کمک می‌کنند. (کاندوم‌هایی که از پوست بره و گوسفند ساخته شده‌اند می‌توانند به جلوگیری از بارداری کمک کنند اما تاثیر آنها در پیشگیری از بیماری‌های آمیزشی مُسری، به خوبی کاندوم‌های لاتکس یا پلی‌اورتان نیست).
- از به کار بردن کاندوم‌های دارای اسپرم‌کش حاوی ماده نونوکسینول-9 (N-9) خودداری کنید زیرا این ماده می‌تواند باعث ایجاد حساسیت در بافت شده و ممکن است احتمال ابتلا به بیماری آمیزشی مُسری را افزایش دهد.

خود را واکسینه کنید

با واکسیناسیون، می‌توان جلوی ابتلا به بعضی از بیماری‌های آمیزشی مُسری مانند هپاتیت A، هپاتیت B، و ویروس پاپیلومای انسانی (HPV) را گرفت. برای آگاهی از نحوه دریافت این واکسن‌ها، با تامین‌کننده خدمات بهداشتی و درمانی خود گفتگو کنید.

از وضعیت سلامت جنسی خود مطلع باشید

اگر به تازگی شریک جنسی خود را تغییر داده‌اید، یا در صورتی که چندین شریک جنسی دارید، انجام منظم آزمایش‌های مربوط به بیماری‌های آمیزشی مُسری مشخص خواهد کرد که آیا به بیماری دچار هستید یا خیر. بعضی از افراد به بیماری آمیزشی مُسری مبتلا هستند اما علائمی ندارند. تشخیص و درمان بیماری آمیزشی مُسری می‌تواند احتمال انتقال آن به شریک(های) جنسی شما را کاهش دهد.

هر چه تعداد شرکای جنسی‌تان بیشتر باشد، احتمال قرار گرفتن شما در معرض بیماری‌های آمیزشی مُسری بیشتر خواهد شد.

درباره پیشگیری صحبت کنید

پیش از برقراری رابطه جنسی، درباره بیماری‌های آمیزشی مُسری و روشی که مایل هستید به وسیله آن از ابتلا به این بیماری‌ها پیشگیری کنید، با شریک جنسی خود حرف بزنید. اگر در زمینه گفتگو درباره رابطه جنسی ایمن‌تر با شریک(های) جنسی خود مشکل دارید، درباره این موضوع با تامین‌کننده خدمات بهداشتی و درمانی خود یا یک مشاور صحبت کنید.

برای راهنمایی درباره نحوه صحبت کردن با شریک(های) جنسی خود، به مطلب منابع رابطه جنسی هوشمند در مرکز کنترل بیماری بریتیش کلمبیا (BCCDC) مراجعه کنید:

<https://smartsexresource.com/sex-talk/talk-about-it>

به شرکای جنسی خود اطلاع دهید

اگر به یک بیماری آمیزشی مُسری دچار شده‌اید و از نظر جنسی فعال هستید، مهم است که این موضوع را به شریک(های) جنسی خود اطلاع دهید. این اقدام به آنها اجازه می‌دهد تا درباره سلامت خود و انجام آزمایش تصمیم‌گیری کنند.

برای کسب اطلاعات بیشتر

برای کسب اطلاعات بیشتر درباره روش کاهش احتمال ابتلای خود به بیماری‌های آمیزشی (STI)، اینجا را ببینید: [HealthLinkBC File #080](#) **پیشگیری از بیماری‌های آمیزشی (STI).**

BC Centre for Disease Control
An agency of the Provincial Health Services Authority